

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JAMES WORKMAN

Η ΑΓΩΝΙΑ

Ε θαρραμένη ματιά ο Κάμπελ, κτύπησε επί άρκετη ώρα το άρρωστο παιδάκι του. Ο έπνος του, παραγμένος άπ' τον πυρετό κ' από άνερμα άνησυχία, έξακολουούσε βανάς, λές κ' ή ξζάντλησι το είχε άπωναρώσει.

Έπνιξε έναν λυγμό, χάιδνε έλαφρά το μουσκεμένο από τόν ιδρώτα κεφάλια του παιδιού του, κ' έπειτα έβασε το άναμμένο κερί. Σκοτάδι άπόλωθε στο μικρό δωματάκι, το πενυχρό κ' ύγρό, κ' ο άτυχος πατέρας διευθίνθηκε προς την έξοδο, πατώντας ποφυλάκιστά στις μύτες τόν παπουτσιών του.

Σκοτάδι κ' έρημα άπλωσαν στους δρόμους και φιλόδοξε... Για να φυλαχθή άπ' το τσουχτερό γνόφ της νύχτας, ο Κάμπελ, έχωσε τά κίτρινα χέρια του, άνασπώνοντας πρώτα τόν γαζά του σοκακού του. Μα τό βορραθάδι θήριξε με τ' άριά άλαφρονησιά του, κ' ο Κάμπελ άσασα, δίχως κ' άτύς να ξέρη πού να πεί και τί να κάνει, άρχισε να περπατά σκυφτός, βαριά σολυγομένος.

Δέν ένοιωσε πεία τήν πείνα. Δέν άσθάνανε τίς δαγκωματιές τού άδειου στομαχιού του, ούτε και τό μαστίγωμα τίς άραιής βορρας τόν πείραζε. Μα ή καρδιά του στέναζε πικρά, όσο σκεπτόταν τό άρρωστο δωμάτιο παιδάκι του, πού άγωνιούσε δύο ήμερες τώρα, δίχως φάρμακα, δίχως γιατρό...

Πού να πεί; Κανέναν δέν ήξερε στην άτεράνη μεγαλοπόλι. Ό λές ή προσπαθείς του να βρή δουλειά πήγαναν χαμένες. Κανέναν δέν ήξερε τόν όχο κ' άσθενικό αυτόν νεό, με τό κοκκαλιάρικο κορμί, με τά βαρυσωμένα μάγουλα και τό παινή τριμμένο κοστούμ. Νά ζητησάννη; Μα μάλις πριν από δύο ώρες—με τό πρώτο άζόμη σκοτάδι τίς νύχτας—άπόως διαστακτικά τό χέρι του σ' ένα—δύο διαβάτες, λίγο έλειπε να άδρηγήθ στο τιμήμα, από τόν άσπύρο πόλιαν της συνουσίας.

Και τό παιδάκι του τί θα γάνταν, άρρωστο και μοναχό; Άρχιος να περπατά πάλι, με βήμα κλονιόμενο. Θεέ μου, πού νάβρισκε λίγα λεπτά, λίγες άβλιες δεκάδες, ίσα—ίσα για λίγο γάλα στο παιδί του; Τίποτα δέν είχε άπομείνει στην κωαρούλα του, άξιο να πουληθή, έστω και για τόσο λίγο. Η άρρώστια της άγατημένης τόν γυναικας, πολύμηνη κ' ξζάντλητική, κ' ο σκληρός θάνατός της ύστερα, τόν είχαν καθαντίσει άόκος σωματικά κ' ήθικό λ...

Άπό άρα προχωρούσε προς τίς κεντρικότερες συνουσίες, μα ή νύχτα έπίσης προχωρούσε μαζί του κ' ή έρημα μεγάλανε στους δρόμους. Ο άσιος Κάμπελ σκοντουφλούσε δύο κ' έκει άπ' τήν ξζάντλησι, σδάχνει στο κλονιόμενο περπατήμα του κ'άπό κανέναν βιαστικό περαστικό, μα κανέναν δέν τόν πρόσχε: "Άλλοι παραμύριζαν λοζοκλιοντάς τόν έποπτα, άκουσε από μερικούς βοσιόδι άγανατισμένο, κ' ο περισσότεροι τόν προσπερνούσαν βιαστικά κ' άδιάφοροι.

Κάποτε, έπιτέλους, σκόντανε βαρεία, στο μαριόμιο σκαλοπάτι τίς ξζόφορας κάποιου σκοτεινού σπιτιού. Τό τίναγμα, ζινηρό και βίαιο, κέντρισε κάπως τά μουδιασμένα νεφρα του, κ' ο δυστυχής πατέρα ένοιωσε πού καθαρά τώρα τό μέγεθος τίς συμφοράς του. Βύθηκε με άπόνησι τά δάχτυλά του στα βρεμμένα του μαλλιά και σάθηκε λίγο, σάν κεραινωμένος. Έπειτα, όδός, κωποριασμένος και άγύγνος τους λυγμούς του, έβγαλε ένα στεναγμό ύπερτάτης άγανάτας και τό δάκρυά του μερδεύτηκαν με τό νερό τίς βορρας, στο πελιδνό προσπόλο του...

Άξανα κάποιος τριμνός στο παραθύρο τού σπιτιού, τόν έκανε να σμυτίση και να κωτάξη προς τά έκει. Σχεφώρισε τότε τό άλαφρολασμένο παραθυρόφυλλο να κωλατεύεται χαλαρά, σε κάθε φύσημα άνέμου, και μα σκέψη σκοτεινή—πού τού φάνηκε δλοφύτη—έσχισε άστραγαία τήν καταχνιά τού μυαλού του:

—Θά γίνω κλέφτης λ... μονομούσις με λαχτάρα. Κι' από άγριο τό παιδί μου θάξη φάρμακα, γιατρό και γάλα... Θά... Θά γίνω... κλέφτης λ...

Ο λήθαργος γλόστρησε άπ' τό κορμί του και τά μάτια του κώταξαν παντού έρευνητικά. Η έρημη

τών δρόμων κ' ή σκοτεινιά τού σπιτιού στήλωσαν τά παραμύριμένα νεφρα του και κ' ένα πρήμα άβέλο γαντζώθηκε στο περβάς τού παραθυρού. Τά χέρια του δουλέσαν τότε με ταχύτητα άσπνήσιση, ο μολός τών κωφωτών παραθυρόφυλλων στράφηκε άδρόα και φάνηκε τό τζάμι. Τότε ο Κάμπελ, με ψυγαμία διαφώριση, κώλλησε στο γυαλί τό βρεμμένο άπ' τή βορρα ματλήλι του, έδωσε μα σκοντηρητή γροθιά, κ' έκείνο έπασσε άδρόα, δίχως να τρέψει στο πάτωμα μέσα, τά σασιμένα κομμάτια, κώλλημα, καθώς ήσαν, στο ματλήλι.

Σκοτάδι άπόλωτο βασίλευε στο δωμάτιο και τά τρία—τέσσερα σπύτια τού Κάμπελ ήσαν νοτισμένα, λωομένα άπ' τή βορρα. Παραμύρισε τήν κωφτίνα, για νάψη μέσα τό κωποφόρο τών μακρινών φανωίων τού δρόμου, μα οι κώκος τίς κωφτίνας στήγγησαν άπασια έπάνω στο μπροστίνιο κοντάρι τους, κ' ο Κάμπελ, σκωφτώντας έντρονια, χώντισε με τό πόδι του, τό πόδι κώπομο τραπέζιού.

Όθρως άκούστηκε τότε στο ίδιο τό δωμάτιο, κати σάν τριζόμο τιτιασί, τό κωποτό τού ήλεκτρού στράφηκε γοργά κ' ένας μισοκωνιός άνδρας φάνηκε όρθος στη μέση τού δωματιού, σημαδεύοντας τόν καταζώλομο Κάμπελ με ένα τεράστιο ποτόλι.

—Μπά ;... Ξεφώρισε ο άγνωστός με κωπάλησι.
—Έσείς, κώριε ;... τραύσις ο Κάμπελ.
—Πήλσιος, νεαρό μου λ... ελε τές έρωτικά ο άγνωστός, έξακωλουθώντας νάχη άπειλήσι κ' έτοιμο τό ποτόλι του.

Έντρομος και κωπυροπασαμένος ο Κάμπελ, έκανε λίγα βήματα πωτά και σάθηκε με σκυμμένο τό κεφάλι. Η άνέλπιστη εμφάνισις τού κ. Γκωράντ, διευθνήτος τίς έφημερίδες «Μίρρορ» τού Λονδίνου, μεσα σ' αυτό τό σπίτι, τόν είχε κεραινωσει.

—Λούτον ; Ξεφώρισε σαρκαστικά ο κ. Γκωράντ. Τόβαλες πείσια, νεαρό μου, να με κλέψης ;... Έδώ και τρεις ήμερες μου ζητούσις έργασια, στο γραφείο... Πώς τόσο γρηγόρα άπαρσισας να γίνης διαρρήκτις ;... Ηθέλες να κ' εκδιηθήσις, μήπως ;...
—Με συγχωρείτε, κώριε λ... τραύσις ο Κάμπελ. Σας όραζόμια πώς ήταν έντελώς τυχαίο... Ούτε και φανταζόμιοι κάν, πώς μένετε έδώ... Πώς είνε δικό σας τό σπίτι...

—Μά αυτό, φίλε μου, δέν έλαττώνει καθόλου τό έγκληματικό τίς πράξεις σου λ... τόν δίκωμο άνόστηρ ο κ. Γκωράντ. Τί έγω, τί ένας άλλος... Η ούσια είνε ότι πριν από τρεις ήμερες ήσουν ένας άποφωρισός δημοσιογράφος—δίχως, βέβαια, κωμιά πείρα ή πάλιν—και τώρα σε άντικώσο έναν έπίσης άπονημένο διαρρήκτι λ...

—Μά τί νάκαινα, κώριε μου ; Ξεφώρισε με έσάχη άπόγνομο ο άτυχός Κάμπελ. "Όπως σας είνε και άντιπροσχές, βρισκόμια μπροστά στο κωλοσ τίς άδύσους... Έγω άρρωστο τό μοναχοπαίδι μου, είμαι ηρωτάς κ' έγω, ένα τέλειο νεαγό της ζωής, από χτυπήματα τίς μοίρας, κ' όχι από τεμπελιά ή από φταζέμιο μου. Τί θέλετε, λούτον, να κάνω ; "Όπου και να ζήταω δουλειά, από παντού με διώκουν... Άν ήμουν μόνος, βέβαια θα πινγόμιο... Μα τό παιδάκι μου ;... Τόν Τόμιο μου ; Πώς θα τόν κωτάξη τότε ;... Πώς θά... Τι...

Ο κ. Γκωράντ κ' ένα πρήμα σβέλο πρόφασε να δεχθή στην άγκυλιά του τόν λιπόθυμο πατέρα. Μα ζωηρή συγκίνηση, τόν έξάλωσε στην κωλυρόνια, και έρχόντας στην κωκίνα, τούφερε λίγο φαγητό και δυναμοτικό κρασί. Κι' ένθ ο Κάμπελ άγομασούσε, ο οικοδοπότης τού ψυθόριξε, με τρωμοκωπασή από τρωφερότητα φωνή :

—Έλα άδικο να σε δώσω προχτές, νεαρό μου... Τό άπομικό άπελπισμένο διάβημά σου με πείθει γι' αυτό, και μάλιστα με συγκινεί ιδιαίτερα, γιατί είμαι κ' έγω πατέρα... Νά, σε μωή άρα θα με φέρουν από τό τυπογραφείο τήν τελευταία σελίδα τίς έφημερίδας κ' ήμισως θα φύγω για τήν έσοχή, στην όποια μένει ή γυναίκα μου με τό παιδί μου... Άπό σήμερα σε παίρνω ρεπόρτερ στην έφημερίδα... Προχτές μου τά θαλάσσειες, βέβαια, όταν σ' έβαλα να κήνης με περιγορητή. Μά έφραξε να σκεφθώ τήν ψυχική κατάσταση σου, πού έμπόδιζε τήν έλευση λειτουργία τού μυαλού σου και τών διανοητικώ ικανοτήτων σου...

"Όθρως, λαχταρισμένος ο Κάμπελ, έκλαιγε από έντυχία. Και

—Έσείς, κώριε ! τραύσις ο Κάμπελ...

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΟΜΠΟ

ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ!

ΤΑΝ ἡ Ἀντουανέττα ἤλπισε στὸ σπίτι, ἔδω καθόταν ἡ φίλη τῆς Μάρλεν, ἀγορεύοντε τὸ βάδισμά της. Κοιτάχθηκε στὴν ἀλόφωνη βιτρίνα ἐνὸς καταστήματος, ὄχι γιὰ νὰ ἰδῆ τὰ ἐκθέματα τῆς, μὰ γιὰ νὰ μεταγίσησθῆ ὡς καθρέφτῃ τὸ κρῖσταλλο τῆς καὶ νὰ ρίξῃ ἓνα τελευταῖο βλέμμα ἐπάνω της. Καὶ τότε, κατέβασε ἀκόμη πὸ πολὺ ἐπάνω στὸ πρόσωπό της τὸν πέλο τοῦ καπέλλου της, σήκωσε ἀνωμα πὸ ψηλὰ τὸ γιᾶκά τοῦ βαντῆ τῆς καὶ, εὐχαριστημένη περὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὴ της, μῆκε στὸ σπίτι τῆς φίλης της.

Ἡ Μάρλεν τῆς ἀνοίξε μόνη της τὴν πόρτα. Φάνηκε ὄμως σὰν ξαφνιασμένη μὴ τὴν ἀπροσδόκητη αἰτὴ ἐπίσκεψι τῆς Ἀντουανέττας.

— Ἄχ, τί καλὰ ποὺ ἔκανες νάρθηξ, Ἀντουανέττα!

κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ τραῦ. Ποσὲς φορές δὲν τὸ ἔχω πῆ νὰ εἶνε προσωπικότερος, μὰ δὲν ἤθελε νὰ ἴ ἀκούση. Καὶ νῦν, τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ κἀνω διακοπὴς χρόνε κομπούσσεσ καὶ νὰ ἀκούω τῆς γριῦν της. Δὲν ὑπόφερα βλῆ τὴν πέρα νὰ βῶ ξέω καὶ δὲν θὰ μπόρσο οὔτε τώρα νὰ πῶω στὸ μπροστὴ, ποὺ ἴ ἔχουν προσκαλέσει, ἀφοῦ ἡ ἰσπεριότητα μὰς πήρε ἄδεια σήμερα ἀπὸ τὸ πρῶο. Τώρα ἤσῃασε λίγο, κοιτάται... Μὰ πὸς σοῦ ἤθε νὰ περάσῃς ἀτ' ἐδοῦ τέτοια ὄρα;

— Γρήγα ἀπὸ μιά ἐπίσκεψι, ἀπάντησε ἡ Ἀντουανέττα, καὶ θυμηθῆκα τὸ μυστήριον ποὺ ποῦ εἶχε ὑποσχεθῆ. Μορεῖς νὰ μοῦ τὸ δῶσῃς τώρα; Καὶ ἐξ ἄλλου, κατὶ ἔχω νὰ σοῦ πῶ... Πρόκειται γιὰ τὸν ἄνδρα μου...

— Γιὰ τὸν ἄνδρα σοῦ; Τι; Σοῦκανε πάλι τίποτε ὁ Γκαστόν;

— Καὶ ὄχι καὶ ναί... Μὰ, ἄκουσέ με καλύτερα. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Σὲ ποῖον ἄλλον θὰ μπόρσο νὰ τὰ πῶ. Μάρλεν, ἐκτός ἀπὸ σένα; Νά, ὁ Γκαστόν ἔθγαινε ἀπὸ χαρὸ τώρα μόνου; τὸν καθε Τετάρτῃ ἀπογευμα. Μοῦ ἔλεγε πὸς ἔκανε ἕναυ περὶάτου, ποὺ τοῦ εἶχε συστήσει ὁ γιατρός, καὶ φρασιὰ τὸν πιστέυα. Προχθὲς ὄμως ἔλαβα ἓνα ἀνώγειον γράμμα.

— Ἐνα ἀνώγειον γράμμα; Ἄλλο πάλι αὐτὸ!

— Ναί, ἓνα ἀνώγειον γράμμα. Κάποιος ἀγνωστός μοῦ ἔγραψε πὸς ὁ Γκαστόν συναντᾶται καθε Τετάρτῃ ἀπογευμα μὲ μιά κυρία στὸ πάρκο!

— Ἀπίστευτο, Ἀντουανέττα... Μὰ γιὰ πὲς μου παρακάτω...

— Ἀποφάσιμα, λοιπὸν, νὰ τὸν παρακολούθησῃ. Δὲν θὰ τοῦ τὸ συγχωροῦσα ποτέ, ἔξερεις... Τὸν πήρα ἀπὸ πίσω, μόλις βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι...

— Καὶ τὸν τᾶκούσσεσ, ἀλήθεια;

— Περιμένε... Τὸν πήρα λοιπὸν ἀπὸ πίσω. Στὴν ἀρχή βιάδιζε γρήγορα, ποὺ γρήγορα γιὰ ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ βγαίνει περὶάτου, ἐπειδὴ τοῦ τὸ συνέστησε ὁ γιατρός, καταλαβαίνεις... Ὅταν ἔφτασε στὸ πάρκο, κέταξε τὸ ῥολοὶ του, φάνηκε λίγο ἀνεπιθύμητος καὶ προχώρησε πρὸς τὸ κῆπος, τὸ ἔξερεις... Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ κοθῆ βολτες. Μὰ σὲ λίγο μοῦ φάνηκε οἶαν νὰ κατάλαβε ἡ νὰ φοβήθηκε πὸς κάποιος τὸν παρακολούθησῃ...

— Ἔτσι; Καὶ ἔξερεις ἤθε στὸ τέλος; Πὲς μου γρήγορα...

— Περιμένε... Δὲν ἤθε κανεῖς... Ὁ Γκαστόν ἀπομακρύνθηκε λίγῃ ἀπὸ τὸ κῆπος, στάθηκε μὲ τὰ χέρια χωμένα στῆς τσέπες καὶ περιμένε πάλι, μὲ τὰ μάτια κωφομένα στὸ δρόμο...

— Κι' ἔπειτα;

— Φανόταν βυθισμένος σὲ σκέψεις. Προχώρησε πρὸς τὴν λιμνοῦδα τοῦ πάρκου καὶ ἐκεῖ κατὶ ἔθγαλε ἀπὸ τὴν τρέση τοῦ σακακιού του. Τὸν

μιά φράσι εὐχαριστήριος γιὰ τὸν ἐνεργῆτό του, δὲν κατόρθωνε νὰ βῆ ἀτ' τὸ λαγγίγι του, καὶ μόνου τὰ χεῖλι του σιγῶντα καὶ μοιροφῶσαν ἀόριστα κατὶ. Κρότος αὐτοκινήτου κάτω στὴν ἐξώθυρα, ἔκανε τὸν κ. Γκαστόν νὰ βάλῃ τὸ σακκάκι του βιαστικὰ καὶ νάβῃ στὸ διάδρομο. Ἔπειτα, μπαίνοντας μέσα πάλι καὶ κρατώντας στὸ χεῖρι του ἓνα ἔργο ἀκόμη τυπογραφικὸ δοκίμιον, εἶπε στὸν Κάμπελ:

— Βιάσου μὰ ρίξῃ τὴ ματιὰ μου ἐδοῦ στὴ σελίδα καὶ νὰ τρέξῃ κατόπι στὸ παιδί μου... Τρέξε κ' εῖς τώρα στὸ παιδί σου, ἤσυχο... Πάρε δυὸ λίγες προκαταβολὴ κ' ἀγόρασέ του ἀπὸ τὸ πρῶτο φαρμακεῖο λίγῃ γάλα ἀποστειρωμένο... Θὰ τοῦ τὸ δίνης λίγο-λίγῃ, μῆκος καὶ τὸ βλάνε... Κι' αἰφίον βράδου, στίς 7, θὰ σὲ περιμένω στὰ γραφεία τῆς ἐφημερίδος νὰ κανονίσουμε τὰ ἄλλα... Ἄ, νά... Στάσου μιά στιγμῆ... Νά, πάρε κ' αὐτὰ τὰ παιχνιδιά μου... Τάξου γιὰ τὸ παιδί μου, μὰ σὰν πολλὰ τὸν πέρνω... Πάρε κ' εῖς γιὰ τὸ δικὸ σου λίγα!

Ὁ Κάμπελ, βουβός, νομίζοντας πὸς ἀνεκρίθησαν, ἔδρεξε μὲ διάκρια τὸ χεῖρι τοῦ ἐνεργῆτο του, καθὸς τὸ καταφιλοῦσε. Διασταλάξ, ἀργὰ, βγήκε στὸ δρόμο, ἔσυρε γιὰ λίγῃ τὰ τριπὰ πατάσινα του στὸ βρεγμένο πεδὸδρομο, κ' ὕστερα — ἄφανα... λαχταρισμένα — ἄρχισε νὰ τρέξῃ ἐξαλλος, ἔξαφνίζοντας:

— Ἐφθασα... Ἐφθασα... Τόμην μου... Παιδί μου!...

εἶδα νὰ ρίξῃ στὰρὶ στὰ ποδιά, καὶ τὰ ποδιά τὸν πλησίαζαν καὶ τὸ τραγῶν, πήγαινε μάλιστα ὡς τὸ χεῖρι του, οἶαν νὰ τὸν ἔχαν συντηρημένον ἀπὸ χαρὸ. Φανόταν τόσο θλιμμένο, Μάρλεν, ὡστε, ἂν δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτὸ, θὰ τὸν πλησίαζα καὶ θὰ προσπαθοῦσα νὰ τὸν παρηγορήσω... Μὴ σοῦ φαίνεται πὸς σοῦ λέω ὑπερβολές; Νὰ τὸν ἔβλεπε, Μάρλεν, τί ἔφος ποὺ ἔχε!... Ἐχε καθίσει στὸ παγκάκι καὶ ἄδονα πετοῦσε τοὺς σπόρους καὶ τὰ ποδιά τὸν τραγῶζαν κ' ἔφταναν ὡς τὰ ποδιά του...

— Καλὰ... Λοιπὸν, δὲν ἤθε κανεῖς στὸ τέλος;

— Ὁχι! Καὶ ἀφοῦ σκόπισε ὄλους τοὺς σπόρους ποὺ εἶχε μαζὺ του, σπράσθηκε καὶ γύρισε στὴν πόλι...

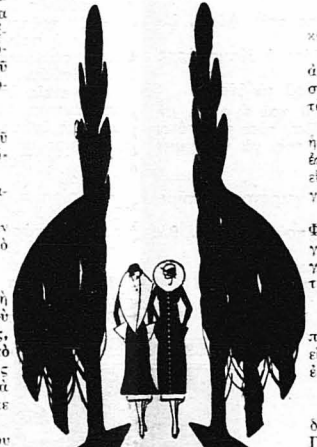
— Ἄ! Αὐτὸ εἶνε ὄλο;

— Ναί, αὐτὸ. ἔξερεις, στὸ δρόμο ποὺ ἐρχόμουν γιὰ τὸ σπίτι σου, μετάνοισα τρομερὰ, ποὺ εἶχα διαπιστώσει γιὰ μιά στιγμῆ στὸν Γκαστόν. Μὰ τώρα, ἔξερῃ τί θὰ κάμω. Αὐτὸς ὁ παληνῆροπος, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνει καὶ κάθεται καὶ γράφει ἀνώγειους ἐπιστολές στὸν κόμουν τῆς γυναικῆς... Τί τέτοια ὑπάρχουν. Θεέ μου!... Λοιπὸν, ἀγόρασα κ' ἐγὼ μιά γραβάτα τοῦ Γκαστόν καὶ θὰ τὸν δῶσω, ἀπὸνε κῶλας, καὶ θὰ τοῦ τὰ πῶ ὄλα...

— Ὁχι, Ἀντουανέττα. Μὴν τὸ κάνεις αὐτὸ, μὴν τοῦ πῆς τίποτε. Ὁ ἄνδρας δὲν καταλαβαίνου. ἔξερεις, ἀτ' αὐτὰ, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὴ γυναικεία καρδιά. Σὲ κάθε εὐκαιρία, θὰ σοῦ χροῦσῃς κατὰ πρόσωπο αὐτὴ τὴν ἰστορία, ποὺ σχηματίζεσ καλύτε γι' αὐτὸν...

— Ἔτσι; ἴσως καὶ νάχῃς δίκιο, Μάρλεν... Φαίνεται πὸς ἔχεις δίκιο. Μὰ, ὅπως κ' ἂν εἶνε, ἐγὼ τοῦ ἀγόρασα μιά φρασιὰ τῆς γραβάτα...

— Ἄς εἶνε κ' ἔτσι... Μὰ ἔλα, λοιπὸν, μιά στιγμῆ μέσα. Ὁρίξῃς τὴν καλωσύνη νὰ κρατήσης λιγάκι συντηρητὰ τὸν Γκαστόν; Πρέπει νὰ εἰδικοῦσῃς νὰ μὴ μὲ περιμένουν στὸ μπροστὴ...

Ἡ Μάρλεν, μόλις ἔμεινε μόνη, πήρε τὸ πλῆρωμον καὶ ἔστησε νευρικά τὸν ἀριθμό.

— Ἔνῃ εἶσαι, Γκαστόν; Ἄ, μὴ μοῦ κρατᾶς κἀμια ἀγάτη μου. Ἄκουσέ με γιατί δὲν ἤθε! Ὁ Γκαστόν σπρακωῦσσεσ σήμερα τὸ ποῦ τοῦ. Δὲν ὑποφῶσα νὰ τὸν ἀφήσω ἔτσι μονάχου...

— Σὲ περιμένα ἐπάνω ἀπὸ μιά ὄρα στὸ πάρκο, ἤταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Γκαστόν. Βαρῆθηκα νὰ ταῖζῃ ἕκείνα ἐκεῖ τὰ κομπούλια, μὰ ποῦ νὰ φανῆς ἐστῶ... Δὲν μὲ εἰδοποιήσσεσ τοῦλάχιστο μὲ τὸ πλῆρωμον, προτοῦ φῆγω ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Ἄ, ὄχι, ἀγάτη μου, ὄχι, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Φαντάσου πὸς ἡ Ἀντουανέττα ἔλαβε ἓνα ἀνώγειον γράμμα. Εἶνε τώρα ἐδοῦ στὸ σπίτι μου καὶ μοῦ διηγῆθηκε πὸς σὲ πήρε ἀπὸ πίσω, σὲ κατασκέλευσε. Ἐντυχὸς ὅτι ἔλαβε ἀπὸ τὸ μικρὸ δικτύγιμα ὁ Γκαστόν...

— Τι; Μὲ πήρε ἀπὸ πίσω;

— Ναί, ἤταν κοντὰ σου ὄλη τὴν ὄρα ποὺ ἤσουν στὸ πάρκο... Τώρα μετανόησι ποῦ σὲ ὑποψήστηρε, μὰ εἶνε καλύτερα νὰ προσέχουμε κάποιες περισσότερο ἀπὸ ἐδοῦ καὶ μῆρος...

Μόλις ἡ Μάρλεν ἔκλεισε ἀτ' ἔξω τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ὅπου ἤταν ἔπιλωμένος σὲ ἓνα νιθάνι ὁ Γκαστόν, ἡ Ἀντουανέττα ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τὸν ἀγκάλιασε, τὸν χάιδρε καὶ τὸν φίλησε τριμερὰ.

— Ἀγάτη μου, τοῦ εἶπε, μέσα στὰ φιλιά τους, πρέπει νὰ εἶμαστε προσωπικότεροι ἀτ' ἐδοῦ καὶ πέρα. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν κάνει νὰ συναντιώμαστε πηὰ ἐδοῦ. Ἐντυχὸς ὅτι μπόρσο καὶ ταῖμασα ἓνα φέμμα τῆς Μάρλεν... Τῆς εἶπα πὸς ἤθεβῃ μιά κάποιο μυστήριον, ποὺ ὑποσέθηκε νὰ μοῦ δανεῖσι. Μὰ δὲν θὰ μποροῦσσεσ νὰ βοῆς μιά ἀσφαλέστερη φιλίτσα γιὰ τὴν ἀγάτη μας!...

ΔΟΜΠΟ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΥ ΗΤΑΝ Η... ΜΟΣΧΑ ...

Μιά μέρα κάποιος πλούσιος χωρικός μπήκε μαζί μὲ τὸ γιὸ του σ' ἓνα βιβλιοπωλεῖο, γιὰ νὰ ἀγοράσουν ἓνα χάρτη τῆς Γαλλίας.

Ὁ γιός, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ἀκριβεία τοῦ χάρτου, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ σ' αὐτὸν νὰ βοῆ τῆ... Μόσχα.

— Περιεργὸ! ψυθίρσο, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὄρα. Ἡ Μόσχα δὲν βροῖσεται σ' αὐτὸ τὸν χάρτη...

Ὁ βιβλιοπώλης μὲ δυσκολία κατόρθωσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

Ὁ πατέρας ὄμως τοῦ νέου, ἀφοῦ σκέτιρκε λίγες στιγμῆς, φώναξε αἰσθηρὰ στὸ γιὸ του:

— Μὰ πὸς τὸ ἔλαδες, γιέ μου, καὶ ζητᾶς ἀπάνω στὸν χάρτη τῆ Μόσχα; Ἐξάχσεσ πὸς τὴν ἔκαψε ὁ Ναπολέων στὸ 1812;